

ANUL I.
Nrul
48.

SIBIU,
30 Noemvrie
1930.

Supliment la foia „LUMINA SATELOR“ | Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50 | Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

Puternica desvoltare, și materială și morală, a sf. Mănăstiri H.-Bodrog.

Pentru însămînatarea cea mare a știilor de sporiri sufletești descrise mai jos, — dăm acestui raport acest loc de frunte.

II.

Sub noua conducere.

Azi sfânta Mănăstire este sub conducerea arhimandritului *Policarp Morușca*, din toamna anului 1925. Si a devenit loc de pelerinaj (călătorii de închinare) pentru creștinii ortodocși, chiar din mari depărtări și pentru mulți de altă religie și de alt neam. Prin pelerinajele reînintroduse din 1926 la Sântă-maria-mare, sf. Mănăstire a devenit centru de misiuni religioase, cari își revarsă binefacerile duhovnicești peste multe mii de pelerini (călători la locuri de închinare), cari își caută aici mângăiere, înviorare, întărire și înălțare sufletească.

De 3 ani, sporind numărul pelerinilor, s-au înmulțit zilele de pelerinaj, începând cu praznicul Schimbării la față și urmând la toate sărbătorile de toamnă, până la Înălțarea Sfintei Cruci, cu program bogat în slujbe sfinte și în propoveduirea cuvântului Evangheliei măntuitoare, cu povături și îndemnuri la o viață creștinească, vie și lucrătoare în cele bune.

Numărul închinătorilor a sporit an de an, măcar că a scăzut numărul celor ce veneau par că mai mult de dragul unui fel de petrecere, ca în trecut, — fel care se mai poate vedea și azi în alte părți, unde lumea se adună ca la târg mare, cu șatre de tot felul și cu felurite jocuri.

Azi la Bodrog e *numai petrecere duhovnicească!* Inchinătorii vin pe jos, din mari depărtări, în cete, cu cântări religioase, cu prapori și cruce în frunte; adeseori sub conducerea preoților, îmbrăcați în odădii, sau sub conducerea unui fruntaș mirean. Când preotul nu și poate părăsi biserică la zi de praznic, au început să ia *preotezele* conducerea grupului! La orașe și în unele sate s-au înființat chiar Societăți de pelerinaj. În anul de față (1930) au început pelerinajele *»Oastei Domnului«*, cărora li s'a dat prilej să țină câte o ședință (adunare) ca la *»școala de Dumineca«*.

Grupurile sunt întimpinate întotdeauna de starețul Sf. Mănăstiri, cu îmbrățișare de dragoste și cuvinte mângăitoare.

Neuitate sunt nopțile de *»privelghere«* a praznicelor, cu litia din biserică, la paraclis, cu feeria (strălușirea) mijloilor de lumânări, ce și pâlpâpe flacăra în întuneric, cu neîncetatele cântări de slavă ale închinătorilor, grupați după vîrstă și sex, înconjurând biserică, ori strânși la poala unui pom din curtea Mănăstirii, fără să se gândească la odihna trupului toată noaptea, căci sufletul li e treaz și avântat spre Domnul. Truda privelherii lor și stăruința în rugăciune de căință și umiliință după ce s-au spovedit, e răsplătită în

mângăerea împărtășirii cu sf. Cumiceatură în zorii zilei, luând parte la liturghia sărbătoarească, slugită mai în tot anul, la Sântămărie, de insuși P. Sf-tul Episcop *Grigorie al Aradului*, cu mare sobor de preoți. An de an a crescut numărul celor ce se împărtășesc cu sfintele Taine, mai ales al celor ce nu s-au spovedit din copilărie, când umblau la școală.

Adânci urme lasă în sufletele pelerinilor trecerea lor pe *»Drumul Crucii«*, cu tâlcuirile de vederi și scripturi, pe cari le ține starețul, în fața celor 14 icoane ale patimilor Domnului, prinse pe tot atâtea crucițioșe, pe marginea unui drum tăiat printre pomii din grădina de alături, sfârșindu-se în cimitir la cripta în care odihnesc osămintele fericițului episcop *Iosif Goldiș*, alături de mormintele călugărilor.

Slujitorii Mănăstirei.

Sf. Mănăstire are ca slujitori: Un Stareț (conducător, Mai-mare), 2 ieromonahi, 1 ierodiacon și 7 frați (călugări), dintre cari unul urmează la Academia teologică din Arad și alți doi la Seminarul monahal din sf. Mănăstire Cernica.

Nici pe departe nu ajung să împlinească cerințele sufletești ale pelerinilor, în deosebi la Adormirea Maicăi Domnului, când se adună până la 10.000 de închinători, veniți din Bihor, Maramureș, Mărgineni din Ardeal și dela Caransebeș, pe lângă mulțimea din eparhia Aradului. Se spovedesc și se cuminează în decursul pelerinajelor anual 4—5000 de oameni. La acest lucru duhovnicesc, pe frontul sufletesc al închinătorilor, dau mâna de ajutor cei mai vrednici preoți de mir din episcopia Aradului, și aproape în fiecare an vin să ajute preoți aleși dela Sibiu, dela Caransebeș și Cluj.

Pelerinaje noi.

Tinta spre care năzuesc conducătorii sf. Mănăstiri este, să înceapă de acum pelerinaje deosebite, anume pentru tineretul din *Societatea »Sf. Gheorghe«*, pentru evlavioșii creștini din *»Oastea Domnului«*, și pentru *tineretul școlar dela orașe*, — odată pentru băieți și altă dată pentru fete, — și chiar pentru oamenii cu carte, de îndată ce se va putea clădi un mare *pavilion-paraclis*, menit să intregească înfățișarea de mănăstire, să se folosească sfințele slujbe pe seama pelerinilor, pe cari nu-i pcate încăpea biserică nu tocmai mare, și să îmbie ocrotire, la vremea rea, de care, până acum, bunul Dumnezeu ne-a apărat la toate prilejurile.

Slujitorii Sf. mănăstirii Bodrog îngrijesc și de sufletul credincioșilor din 4 sătișoare din jur, cari n'au încă biserică proprie: Bodrogul vechiu și nou, Vinga și Zădărlac.

Locuri noi de pelerinaj.

Conducerea sf-tei Mănăstiri urmărește sporirea locurilor de pelerinaj: La un izvor cu faimă de apă tămăduitoare din hotarul comunei Siria, cu ajutorul *»Oastei Domnului«* din Podgorie, și pentru creștinii din aceste părți. Asemenea să va restatori și cinstea din trecut,

Pr. Cuv. Sa Arhimandritul *Policarp Morușca*, Starețul Mănăstirii H.-Bodrog, sub a cărui conducere viața sufletească în jurul Mănăstirii a luat și ia desvoltare tot mai puternică și lui Dumnezeu plăcută.

prin pelerinaje, la minunata biserică restaurată în Lipova, scaunul vădicesc de demult, al ortodoxiei, ca ortodoxismul să se scoată la iveală față cu papistașismul din Radna, de pește Mureș.

Iar în părțile Timișoarei din dărcia unor buni și evlavioși creștini, după pilda veche de ctitorie boerească, e pe cale a se înființa un schit. Si Starețul n'a frânt legătura nici cu arhidieceza, interesându-se de reînvierea vechei Mănăstiri a lui Sofronie la Cioara.

Frate al meu obosit...

Frate al meu obosit de munca, de sbuciumul, de durerile și răutările acestei lumi. Tu, care, părasit de puteri, înșelat de prieteni, fără de vre-un razim pe lume, rătăcind în mijlocul oamenilor ca într'un adevarat pustiu, te afli acum singur, desnădăjduit... Te uiți împrejur și nu afli nicăeri măngăiere, nicăeri vre-un sprijin. Pământul se înfățișează pentru tine gol de iubire, deșert de speranțe, nimeni nu îți-a venit în ajutor, nimeni nu a avut pentru tine măcar o privire prietenosă ca să te măngăie... Ai plâns, sfâșiat de suferințe, și acum, poate, blestem... Blestem alcătuirea acestei lumi, blestem oamenii, blestem viața ta însăși, te blestem chiar pe tine. Fără de rost îți pare acest univers, (lumea) tu însuți îți pari o faptură netrebnică.

Frate al meu obosit și îndurerat, trupul tău este aproape să-ți fie nimicit. Înainte însă de a-l pierde, ești gata să-ți pierzi sufletul.

Și totuș încearcă înainte de a te prăbuși în gol.

Este cineva pe care tu nu îl cunoști. Nu îl cunoști, fiindcă altfel te-ai fi îndreptat până acum spre el, arătându-i, fără să te ascunzi, durerile tale și cerându-i, fără să te rușinezi, sfat și sprijin. Încearcă.

El este om al acestui Pământ. Om ca tine și ca mine. Aceeași ochi, cari pot să cuprindă o mare nesfârșită de duioasă iubire sau de durere nemărginită; aceeaș inimă caldă, bătând pentru frumusețile acestei lumi sau sfârâmându-se de suferință pentru suferința aproapelui; acelaș trup, care, ca și al tău, a fost purtat pe drumuri, chinuit de obozeli, îngenunchiat, trudit...

Om, el a trăit printre oameni, a cunoscut pe oameni cu toate ale lor. Nu a fost om, nu este om, care să te poată înțelege mai bine, căci nimeni nu a pătruns mai bine decât el bietul suflet sbuciumat al oamenilor.

Indreaptă-te către el. Nu te teme că te va respinge, sau nu te va primi prietenește. Spune-i tot. Mărturisește-te ca unui bun duhovnic. Vei fi singur numai tu cu el.

Răspunsul lui, sfaturile lui, vor fi pentru tine o uimire și o alinare. Nimeni dintre oameni nu îți-a vorbit vreodată astfel. Nici n'ai auzit vreodată despre vreun om care ar putea vorbi astfel. Nici nu îți-ai închipuit

Așezările mănăstirești, ce prind a se infiripa din nou, în toate eparhiile noastre ardelene, alături de cele mai vechi, vor fi tot atâtea foare de cultură, de evlavie și religiositate, cari înfrățindu-și flacăra credinței și căldura dragostei lor de milostivire, vor alcătui stâlpul de lumină ortodoxă, menit să călăuzească pașii poporului nostru credincios, prin pustiul acestei vieți, spre Canaanul măntuirii, chemând la alvia veche a credinții strămoșești și pe fișii rătăciți pe urma momelilor papistașe și a amăgirilor sectare.

Evangheliei — ce trebuie să facem pentru a trăi o viață înțelepțescă.

De acum și tu vei putea da mărturie despre ceeace Iisus a făcut cu tine.

De acum și tu vei putea îndrepta

pe alții spre el — spre Iisus omul — de care împrietenindu-se, vor descoperi în el, mai târziu, — ca și tine — pe Iisus Dumnezeu!...

(Floarea Darurilor)

D. Ionescu-Sacharie.

Jurământul

în cercetarea „Oastei Domnului” de la București.

Pe unii credincioși, cugetul nu-l lasă să jure. Ei au ca razim cuvintele Domnului (Matei 5, 33—37, Iacob 5, 12): »Să nu jurați nici de cum. Felul vostru de vorbire să fie: »da, da; nu, nu«, ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău.«

După încredințarea pe care o au acești creștini, jurământul este oprit. Drept aceea ei se împotrivesc la judecată să pună jurământ când li se cere de magistrat (judecător) pentru întărirea mărturiei. Deasemenea se împotrivesc să jure când intră la oaste, sau când intră într-o slujbă a statului. Ei socotesc că jurământul este o înjosire a lui Dumnezeu, deci un păcat.

Alți credincioși, tot așa de drept la inimă, plecând dela locul din Epistola sfântului Apostol Pavel (Rom. 13, 1—2), spun, dinpotrivă, că atunci când stăpânirea cere jurământul, nu putem să nu îl dăm! »Ori-cine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu și cei ce se împotrivesc își vor lua osândă... Dregătorul este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău... De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului vostru.«

Având în vedere că stăpânirea noastră, în formă măcar, e o stăpânire creștină, căci întreaga temelie a legilor se pecetează de Rege »prin grația lui Dumnezeu«, iar regele el însuși pune jurământ de credință, — socotim că toți aceia cari, fără privire că din ce pricină, nu se supun datorinței jurământului cerut de stăpânirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, se pun singuri în afară de lege. Cine nu pune jurământ la oștire, calcă legea care obligă pe Tânăr, în numele lui Dumnezeu, să-și apere țara, părinții, surorile și tot ce e al lor. Tot așa acel care, în fața lui Isus Hristos cel răstignit, nu întărește mărturia cerută de dregătorul dreptății. Aici avem un cuvânt de spus: Cel ce crede în jertfa de pe cruce (vorbim de creștini), calcă legea când nu dă jurământul legiuitor. Dar cel ce nu crede în această jertfă, și jură, acela cu adevărat ia în deșert numele lui Dumnezeu. Si legea n-ar trebui să-l silească a minți.

Scriptura trebuie înțeleasă în duhul ei, nu în slova ei. Noi nu vedem nici un rău pentru un credincios care ia de martor pe Dumnezeu, — când îi cere stăpânirea — că își va împlini datorința. Răul ar fi numai când, jurând, nu s-ar ține de datorința pe care î-o poruncește adevărul însuși. Dar pentru aceștia sunt pedepse foarte aspre în lege (Sperjurul, jurământul strâmb, mar-

torul mincinos). Cu atât mai mult îl va pedepsi »Cel a toate știutor.«

Cum tâlcuim noi însă porunca hotărâtă a Domnului: »Să nu jurați nici de cum?« Puțină luare aminte din partea noastră ne ajută să vedem și în zicerea aceasta, »în felul vostru de vorbire.« Avem să o înțelegem așa, că — nu jurăm, nici de cum, când vorbim între noi, zilnic! Aci ni se cere nouă a spune pur și simplu »da, da; nu, nu.« Să nu facem greșala de a spune »zău«, de a ne jura »pe Dumnezeul meu«, »pe părinții mei«, »pe ce am mai scump.« Căci nu ni-i îngăduit a jura »nici pe cer, nici pe pământ, nici pe capul tău!« Numele lui Dumnezeu e de trei ori sfânt. Deci nu trebuie înjosit »în felul nostru de vorbire«, în bucătăria zilei, cum se spune: Aceasta e opriștea evangheliei. Când autoritatea (deregătoria cutare) ne cere a jura, ea înțelege nu a coborî pe Dumnezeu, ci a ne chama să ne înălțăm cugetul până la El. Si asta se întâmplă rar: odată juri la oștire, de pușine ori când intră în slujbă și la judecată numai rare ori. Astă înseamnă că nu-i »felul nostru de vorbire« obișnuit. Ci numai pentru prilejuri sărbătoresc, înaintea Deregătorilor!

Dacă suntem întrebați: Fi-vom noi supuși stăpânirilor chiar când ele ne cer mărturie contra Domnului, cum e cazul stăpânirii din Rusia? (Ne ferească Cel de sus de nenorocirea asta!) Ce vom zice? În acest caz vom răspunde cum ne-a poruncit Domnul »cui datorăți birul, vama, frica și cinstea să i le dăm! Atât. De îndată ce stăpânirea atinge legea Domnului, răspundem împreună cu Sf. Apostol Petru: »Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi, decât de El!« (Faptele 4, 19.)

I. Gr. Oprisan.

In Oaste au mai intrat.

Din Arborea-Stâncă (j. Dorohoi): Horaian Cosmoșan, Vasile Buliga, Ion Drăcana.

Din Răhău (jud. Alba): Ana Achim Secăs.

Din Barboși (j. Turda): Ioan Poclea, Lucaci Simion, Mureșan Vasile, Mureșan Iuănaș, Muntean Iuănaș.

Din Berzavia (j. Caraș): Ana Schiopu.

Din Opatița-Deta (jud. Timiș): Ion Muselie.

Din Bălușeni, satul Draesini (j. Baia): Anica Dumitru și Ilie Bejan.

Din Gura-Nișcov (j. Buzău): Gheorghe N. Tudor.

Din Mândrești (j. Tecuci): Anghelu Zaharia și soția Ioana, Gheorghe I. Tirom și soția Gherghina.

Din Stoenești (j. Muscel): Dumitru Vlad și Gh. Banciu.

Din Câmpulung: Alecu I. Zamfir, elev de seminar.

Din Reșița (Bănat): Ioachim Pârvu.

Incepem iar cu „Școala cântărilor duhovnicești“.

Râvna Ostașilor Domnului a dat și revărsări de multe poezii frumoase, iar alții au dat glas acestor poezii, cântându-le.

Am început prin foia aceasta să publicăm aceste cântări.

Am deschis o »Școală« nouă a cântărilor duhovnicești dându-le ostașilor Domnului săptămână de săptămână câte o »lecție«, câte o cântare duhovnicească de învățat.

Cântările duhovnicești au cea mai mare însemnatate în mișcarea »Oastei Domnului«, pre cum am scris de multe ori în foia aceasta și în cartea »Oastei Domnului«. De aceea vom urma cu strângerea, alegerea și publicarea lor, pentru ca pe urmă să putem scoate mult dorita și de toți ostașii așteptată carte cu cântări și poezii pentru Oastea Domnului.

Până acum s-au publicat următoarele 15 cântări duhovnicești.

1. *Cele zece fecioare*, publicată în Nr. 15 al foii Oastea Domnului.

2. *O, Isuse Domnul meu*, publicată în Nr. 15 al foii »Lumina Sat.«

3. *Mă duc la Golgota*, publicată în Nr. 16 al foii Oastea Domnului.

4. *O ce dulce-i Domnul Sfânt*, publicată în Nr. 17 al foii Oastea Domnului.

5. *Inainte frați toți să păsim*, publicată în Nr. 19 al foii O. D.-lui.

6. *O Isuse, dulce!* publicată în Nr. 21 al foii Oastea Domnului.

7. *Isus, Regele cel mare*, publicată în Nr. 22 al foii.

8. *O, țara mea, o, Domnul meu*, publicată în Nr. 23 al foii.

9. *Sus creștine, sus la luptă*, publicată în Nr. 24 al foii O. D.-lui.

10. *O, ce dulce-i Domnul sfânt!* publicată în Nr. 24 al foii »L. S.«.

11. *Cruce sfântă părăsită*, publicată în Nr. 25 al foii O. D.-lui.

12. *Mai lângă Domnul meu, mai lângă El*, publicată în Nr. 26 al foii Oastea Domnului.

13. *Tatăl nostru*, publicată în Nr. 28 al foii Oastea Domnului.

14. *Nu mă trece cu vederea, O, Isus Hristos*, publicată în Nr. 30 al foii Oastea Domnului.

15. *Cine bate? Cine ești?* publicată în Nr. 31 al foii O. D.-lui.

Ostașii Domnului vor putea învăța aceste cântări adresându-se celor care cunosc notele și violina sau alte instrumente muzicale (instrumentele muzicale pot fi puse și ele în slujba Domnului).

Acompaniate de instrumente muzicale, cântările se pot învăța foarte ușor.

Cei ce n'au păstrat sau n'au avut foia »Oastea Domnului« pot comanda colecția ei căci avem câteva colecții strânse și legate frumos.

Ostașii Domnului care au poezii pe care le cântă (pozzi făcute de ei; adeca de acele care n'au fost publicate prin foia sau în cartea Oastei Domnului), ni le vor trimite, să alegem din ele ele pe cele potrivite.

Pe ostașii Domnului din centre mai mari (București, Arad, Iași, Câmpulung-Bucovina, Slon-Prahova etc.) îi rugăm să se pună în legătură cu pricepători în ale muzicei (profesori de muzică, etc.) și să pună pe note cântările originale pe care le cântă ostașii de acolo, și să ni le trimită apoi spre a le publica. Același lucru îl pot face și învățătorii de pe sate care au mai multă dexteritate în meșteșugul notelor și muzicei. Aici vom aminti cu mulțumire darul unui profesor de muzică dela o școală normală din Moldova care ne-a trimis mai multe cântări de ale Oastei armonizate pe note (numele nu dorește a i se publica).

Ajută-ne Doamne să putem duce la bun sfârșit și lucrul acesta.

I. T.

nou a omului prin părăsirea vieții cu greșeli din trecut. Aci s'au înscris îndată în Oaste 14 însă: Ilie Băla, Cornel Jorj, I. Miron, Gligor G. Miron, Amos Cacoveanu, Sofia Opriș, Maria Luca, Illeana David n. Miron, Ioana Costea, Lina D. Costea, Maria F. David, Raveca Borcă, Ana Opriș și Elena Miron, toți din Ighiel. — Si în celealte adunări am aflat aceeași bune simțăminte de pace și iubire. Peste tot locul am putut împărți și cărți de ale Oastei, căci se simte pretutindeni lipsa de cuvânt sfânt, par că mai tare ca de hrana trupească. Fericiti cei ce o pot da celor ce o caută.

Pâclișa, 18 Noemvrie 1930.

I. Opriș, ostaș-sprijinitor.

In Oaste au mai intrat.

Din Vrâncioaia, (j. Putna): Gheorghe T. Costin, Vasile I. Sbârciog, Smâranda I. Sbârciog.

Din Independența (j. Ialomița): Alecu I. Marin, Dumitru I. Guțu, Florea Marhidanu, G. N. Fătu.

Apleacă-mă Isuse.*)

Apleacă-mă Isuse
Sub sfântă Crucea Ta
Căci eu numai prin Tine
Iertare pot astă.

Apleacă-mă Isuse
Eu Crucea să-fi sărut
Să-mi plâng mereu cu lacrimi
Păcatul din trecut.

Apleacă-mă Isuse
La sfântă jertfa Ta

Cu sângele Golgotei
Să-mi stergi Tu vina mea.

Apleacă-mă Isuse
La sfânt mormântul Tău,
Ca să privesc de-aproape
Că-i mort păcatul meu.

Apleacă-mă Isuse
Spre pocâință-acum,
Să merg cu biruință
Pe-al măntuirii drum.

Apleacă-mă Isuse
Ca treaz să jiu oricând
Să-l birui pe satana
In jertfa Ta crezând.

Apleacă-mă Isuse
Când Tu vei judeca,
Ca să mă trezi Stăpâne,

Dumitru Săcăleanu, agric.
ostaș în Oastea Domnului.
lași, Șoseaua Nicolina 156.

*) Această preafrumoasă poezie-rugăciune a fost pusă pe melodie de fratele ostaș inginer Em. Popescu. E o minunată cântare-rugăciune.

Cântările duhovnicești sunt tot atâtea frumoase rugăciuni.

Cântarea e notată de elevul de școală normală, Alex. Morar.

R A P O A R T E despre lucrările și adunările Oastei Domnului

Grupul București (Raportul Nr. 39).

Adunarea se deschide prin invocația din 1 Ioan 2, 28—29; 3, 1—10. Se cântă »Cu noi este Dumnezeu«.

Fratele Oprișan mânecă de la textul »Dacă m'ar încerca (Dumnezeu) aş ești curat ca aurul« (Iov 23, 10).

Cuvântătorul trece prin față cugetului nostru icoana lui Iov când stătea pe maidan, plin de bube, miroșind a hoit și nimenei alții de cât câinii, cu mila lor, nu se apropiau de el. — De-am fi în această stare de grea încercare, am spune noi ca apostolul: »îmi saltă înima de bucurie chiar în necazuri?; am spune noi cu psalmistul »Cercetează-mă Doamne și cunoaște-mi înima. Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei (Ps. 139, 23—24?) Sau mai de grabă ne-am răsvrăti? Ce fac părinții, creștinii, când Dumnezeu li cheamă la El un copil? Nu cumva aruncă ei cu ceva în Scaunul de domnie al Său? Se povestește despre un nătâng care intr'o astfel de înprijurare, a scos pușca și-a tras în sus, spre Dumnezeu! Pentru cine creștem noi copiii: pentru slava Lui sau pentru slava lumii? Să ne gândim bine.

A cui voie o facem noi, în ce privește pe copii: voia Lui sau a oamenilor? Si atunci când mărele grădinar taie din grădina Lui o floare, de ce ne răsvrătim? Când ne cearcă avereia cu foc și apă, ne gândim noi a cui este? O folosim noi pentru Dumnezeu? Facem din ea o fânțană de milă? Dacă nu, de ce ne tânguim când Dumnezeu ne predică puternic? Zicem noi ca dreptul Iov: »Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Său binecuvântat?« Il căutăm noi pe Domnul când toate ne merg bine? Dacă nu atunci, il căutăm noi cu sinceritate macar în necazurile noastre? O, »înima este nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea« (Ier. 17, 9)!

Ostașii Domnului pot văd prin viața lor Cuvintele acestea »Cheamă-mă în ziua necazului și Eu te voi isbăvi, iar tu mă vei proslăvi« (Ps. 50, 15). — Fr. Oprișan aduce multe pilde pentru adevărare.

Ostașii Domnului n'așteaptă să vorbească Domnul de două ori, ci știu că »odată a vorbit Domnul și de două ori am auzit eu« (Ps. 62, 11.) Ucenicii n'au așteptat să-i chemă de două ori Domnul. Ci »îndată« l-au urmat. Ostașii Domnului cunosc dulceața chemării »Venii la Mine toți cei în povăraji.« Si având legătura cu Domnul, ca Iov, pot spune ca și el »de m'ar încerca, aş ești curat ca aurul.« Cine n'are legătura cu El, deci puterea dela El, nu poate trece prin cuporul încercărilor. Gândiți-vă la pilda tuturor martirilor Bisericii lui Hristos.

Se cântă »Cer și mare și pământ.« Apoi:

Fratele Lascarov-Moldovanu grăește despre una din cele mai mari lipsuri din viața noastră creștină: »nerăbdarea«, aducând foarte grăitoare pilde. În încheere amintește textul »Cine va răbda până la sfârșit, se va mântui.«

Adunarea desbate, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, dacă este îngăduit Jurământul? (trăteam astă în alt loc în foaie.) Fr. Florea Călin, vrednicul nostru ostaș de la Vârnavători (Teleorman) ne grăește, plugărește simplu și frumos, despre legătura cu Biserica lui Dumnezeu »mama noastră.« El ne cântă înduioșător »Ce bine e când frații.« Se face o caldă rugăciune pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ne călăuzească viața.

Secretariatul Oastei.

Oastea dela Orăștie.

S'a scris așa de puțin, aproape nimic despre ea, pentru că cei care îi poartă grija, și preoți, și profesori, învățători și ostași din popor, — toți sunt pătrunși de adevărul, că fapta bună făcută spre plăcerea lui Dumnezeu, nu are nevoie de laudă în fața lumii, și toți sunt mulțumiți în sufletul lor de lucrul aievea bun

ce văd că se săvîrșește și sporește. Mulți dintre cei cu parte însemnată în această muncă, și-au arătat dorința de a nu fi scriși la foaie, căci, zic ei, poate că în ochii multor oameni cu suflet plin de sfială creștină, lucrarea noastră scade în prețul ei, prin aceea că o lăudăm oricum prin foi. Și de aceea, deși la Orăștie Oastea Domnului lucrează cu bun zel creștinesc de jumătate de an, — s'a scris despre ea abia o știre scurtă la început, apoi s'a lucrat cu spor, fără vestiri prin foi.

Acum, scriitorul acestor şire afându-mă la Orăștie, la cea din urmă adunare a Oastei (Duminică, 23 Nov.) îmi iau voe a scrie câteva cuvinte despre ce am văzut și aflat aci:

Pregătirea ostașilor.

Oastea la Orăștie, deși tineră, a învățat cântări multe și frumoase, încât poate sta alături de ori-care altă Oaste din locuri începute mai nainte, — căci are norocul rar, de a se fi pus în slujba ei cu toată inima dl inv. director școlar Crețu, un mare iubitor de muzică și iubitor de sf. biserică. D-sa e fericit când vede că Oastea a învățat cu ajutorul dsale o cântare nouă de-a Oastei și încă una bisericească, și le cântă cu mici, cu mari. Mai în vară Ostașii dela Orăștie s-au dus la Părintele Trifa, care se află în aceste împrejurimi pentru îngrijirea sănătății, și i-au arătat dragostea lor cătându-i mai multe cântări ce învățaseră până atunci, printre care și dulcea cântare: »Mai lângă Domnul meu, mai lângă El... și părintele Trifa a fost foarte fericit în clipa aceea și tare i-a lăudat pe Ostașii Orăștieni.

Infrățirea cu Căstău.

Adevărată frăție creștină arată acești ostași pentru frații lor din comuna vecină Căstău. Se duc adeseori la ostașii de acolo, și cei de acolo vin la Orăștie, și e o placere să vezi cum se întrec a mări pe Domnul și a-i sluji prin cetiri și vorbiri cuvioase.

Au mers apoi la serbări de ale Oastei chiar la mari depărtări, — ca la adunarea din vară dela Buituri, la cea mare și frumoasă din Sebeș (Alba), la cea din Simeria veche, apoi în Gelmar-ul vecin, pentru a întoarce la bine pe cei clătinători — și pe aiurea. Se duc cu apostolică dragoste și nesocotire a depărtărilor și a greutăților... Dumnezeu să-i întărească în hotărîrea lor.

Puterea ei de atragere.

Vin și străini.

La început Oastea era mică și cam neluată în samă. Dar văzând poporul că preoții din loc stau în ajutorul ei și în adunările ei sărbătoresc săptămâna în sf. biserică, — tot mai mulți credincioși au început a cerceta adunările Oastei, și a asculta bine întocmitele ei »programe«. Azi la adunările Oastei vezi de pildă 100 de ostași și 200 de ascultători dintre ceilalți creștini ai orașului. Și printre aceștia chiar unii — din afară de credincioșii bisericii ortodoxe române.

Mai în vară, preotul care conducea adunările Oastei, se trezi că vine la dânsul un măiestru Sas, care avea soție româncă și prin ea luase știre de frumoasa mișcare a Oastei și venise și el la adunările ei, — și-i ceru preotului să-i dea și lui ceva de ceteț în adunare. Preotul îi deține o bucată usoară și placută, și ostașul săs o cetă cu multă bucurie și chiar cu mândrie în biserică noastră...

După adunare preotul povestind cu alți oameni buni ai Oastei, printre ei unii cărturari de seamă, le arăta, ce muncă aievea placută lui Dumnezeu săvîrșește »Oastea« aceasta, că, iaca, și un săs se simte atras de ea și cere să i se facă loc a cetă și el în adunările ei, fiind fericit a putea prin asta să slujească și el Domnului!.. — Atunci un om din popor ridică glas zicând:

— Dar nu știi, părinte, că ai și doi romano-catolici (ne-români) cari vin regulat la adunările Oastei și ascultă cele ce se învață întrâNSE... Sunt atrași de cuvântul lui Dumnezeu care se propovedește aci pentru ori-care bun creștin adevărat, nu numai pentru ortodocși...

Iaca o descoperire care poate sluji de dulce măngăere pentru cei ce ostenesc în munca Domnului ce se săvîrșește prin Oastea Lui.

Și pe lângă cei arătați aci ca pilde mai deosebite, la adunările de Dumineci și sărbători ale Oastei din Orăștie, se văd cu bucurie de către cei ce iau cuvânt și propovedesc, că, în vreme ce la început »Oastea« stătea mai ales din femei, azi vezi și bărbați tot mai mulți, cari simt trebuința de a-și adăpa sufletul cu învățăturile ce se propovedesc acolo. Vin și tot mai numeroase dșoare și doamne din oraș, — și ființa lor de față e de mare bucurie pentru »Ostașele« din popor, cari la început mai numai ele veneau cu credință și cu dragoste.

Propoveditorii.

Și dintre cărturari tot mai mulți se pun în slujba cu mare rost a Oastei. Azi nu mai vin să grăjască numai cei doi preoți-parohi, ci vin și în luminate »conferințe« religioase (vorbiri cu cercetări căt mai temeinice) domnii Vasile Necșa, preotul-profesor de religie dela școlile din oraș, apoi dl prof.-preot Stanciu, dnii profesori Iacob, Romoșan și Tămaș, — și alții. Ei vin și în cuvântări-conferințe foarte îngrăsite și poporului plăcute și de mare folos.

Iar tâlcuitori ai sf. Scripturi sunt: I. Berian, țăran din oraș, fost pe la Ierusalim, plin de duh și de adevăr, apoi fratele A. Ordean, un foarte zelos cercetător al sf. Scripturi, care ține interesante conferințe tâlcuitoare; — tot așa fratele Samoilă Danil din Căstău.

E o placere să vezi cum în adunările Oastei, fratele Ordean, la rândul său, stă la mijloc în fața adunării și spune: Plăcut și drept ne învață Evanghelistul Ioan, la cap. X vers X... Aci stă nițel pentru a căuta în Biblia din mâna sa, acest verset. Dar până dânsul nici

n'a ajuns a-l găsi, îl întrece Dănilă din Căstău sau dirigintele Crețu din Orăștie, cetindu-i-le cu glas tare...

Se întrec cu adevărat între ei »ostașii« a căuta și a găsi ori-ce cap și verset din sfânta Scriptură, din Apostoli, din Psalmi... Si lumea din jur privește cu placere pe acești mireni cari aşa de umblați sunt în sfânta scriptură, că îndată găsesc ce li se cere să cerceteze. În loc de-a umbla cu »romane« a la Hertz, ei mănuiesc cartea sfântă cu o dibacie ce le face cinste.

Câte-o copilă, câte-un elev sau învățăcel dela meserii, pășește nainte în firul »programului« și spune vre-o poezie religioasă cuminte și placută, — apoi iară cântări, și aşa programul se desfășură plăcut și întăritor de suflete.

Iar pentru ca să vădească tuturor că »Oastea Domnului« nu e o »sectă«, ci o ceată de buni credincioși ai bisericii noastre ortodoxe, ei își încep programul — aci în fața sfântului Altar, după sf. Vescernie, — cu Tatăl-nostru, urmat de Impărate ceresc și de o Cântare a Oastei, — apoi vin punctele de program de mai încolo, încheind iarăși cu o cântare bisericească. Iar acum că suntem în sfântul post al Nașterii, încheierea programului s'a făcut (Duminică în 23 Nov.) cu — »Pavecnița mare« ale cărei cântări dulci, ca: »Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați«, și altele, pe cari le știu toți ostașii, ei le-au cântat cu preotul împreună, urmate de mătănii credincioase.

Așa sunt Dumineca și în sărbători, după vecernie, adunările Oastei în sf. Biserică. Peste săptămâna se țin alte două adunări (Marția și Vinerea seara) în o sală a Școalei, unde dl dir. Crețu îi pregătește cu cântări bisericești și de ale Oastei, iar dnii profesori dela Liceul din loc: Stanciu, Iacob, Necșa, Tămaș, se duc pe rând de le vorbesc lucruri pline de înțeles biblic.

Și Oastea crește și înfloreste și munca vrășmașilor nu mai sporește.

Domnul răsplăteacă ostenelele tuturor!

De glasul Tău vom asculta.

*De glasul Tău vom asculta
Cuvântul sfânt îl vom urma,
Căci Tu viața noastră ești
Venit din sferele cerești...*

*Păziți de Tine, vom trăi,
Cuvântul Tău îl vom păzi.
Smeriți sub sfântă Crucea Ta,
Cu-a Ta putere, vom lupta.*

*In jurul sfântului steag strâns
Vom priveghea cu ochii plânsi
Când Sfântul Duh ne va trezi
Și-a noastre inimi va 'ntări...*

*Când lupta se va înțezi
Cu noi atunci Doamne să fi
Ca să trăim mereu luptând,
Păziți, puteri de sus luând.*

*Când glasul zărilor de sus
Ne va chemă, că e de-ajuns,
Atunci, prin Tine mantuiați,
Să fim de moarte izbăviți.*

*Ioan Marini, inv.
ostaș al Domnului.*

Din Sighișoara.

Bucurie mare au avut ostașii Domnului din Sighișoara, în ziua Inăltării Sfintei Cruci (14 Septembrie).

La orele 8 dimineața au început sosirea fraților din jur, din comunele Laslău, Seliștead, Viștea-de-sus, Mălăncrav, Jacul Românesc, Vidacut, Vânători, Șărăș... Ni s'au umplut inimile de bucurie văzând cum intră în Sf. Biserică, neîncetat grupe de frați în Domnul, pregătiți cu cruciile pe pept, semnul biruinței, frații Ostași cântăreți, au ajutat la răspunsurile la sf. Liturgie. La sfârșit dl protopop E. Stoica a ținut o cuvântare foarte placută, despre Inăltarea Sfintei Cruci și *despre Ostașii veniți*.

Dela sf. Biserică am mers cu toții la fratele Zarie Moldovan luând masa. La orele 2 după masă fratele Zarie Moldovan a ținut o cuvântare și predând fraților veniți programul, a început munca cea întru Domnul. S'a adunat lume multă dornică de a vedea însemnatatea Oastei Domnului.

Fratele Ioan Buzaș din Jac luând cuvântul, îndeamnă ca, întotdeauna să cerem ajutor dela Domnul îngenunchind; mai mulți frați s'au umplut de duh prin rugă cerind pe Domnul Iisus a fi în mijlocul nostru. Fratele Toma Ilie din Laslău a ținut o cuvântare despre talanții înpărțiti de D-zeu. A tâlcuit așa de frumos că a stors lacrămi din ochii ascultătorilor. Fratele Ioan Buzaș din Jac, a cetit și tălmăcit dela Ioan cap. 18—28, 11. Galateni 1—1; fratele Ioan Morari din Șărăș a cetit și tălm. dela G. I Ioan cap. 2—1, fratele Teofil Moldovan din Seliștead a ținut o cuvântare măreță despre însemnatatea sfintei cruci și Bisericii, apărind suflete dela luncare spre rătăciri sectare; s'au cântat mai multe cântări de laudă. Apoi fratele Vasile Lupșor din Viștea a cântat luminata cântare: »Trece timpul, trec și ieu...« Fratele Ștefan Palea din Mălăncrav a cetit dela Isaia 55. Așa timpul ne-a trecut foarte placut și repede. — A sosit ceasul 5, și atunci cu mare greu ne-am despărțit de frații oaspeți, cu cântări de laudă, și multămindu-le la toți pentru bucuria ce ne-au făcut venind din depărtări mari. Adunarea s'a încheiat cu rugăciuni de frați și surori, multămind ferbinte Domnului Hristos că a fost cu noi... Secretariatul Oastei.

Din Luguzău (jud. Arad.)

Duminică în 2 Nov. am avut bucurie mare. Pe la ora 9 au sosit vre-o 28 de ostași ai Domnului din comuna vecină Tăuji. Ei au ascultat cu cei de aici și cu tot poporul, sfânta liturgie, la care au cântat foarte frumos Tatăl Nostru și la priceazna o altă cântare frumoasă. După masă în număr mare la Vecernie, apoi în Școală la adunare. Adunarea s'a deschis de fratele Ștefan Hedeau, cu o rugăciune în genunchi; s'a vorbit de însemnatatea Oastei, s'au cântat cântări; copii mai măricei de școală au spus mai multe poezii evlavioase. A ținut adunarea până la ora 5 d. a. când preotul a mulțumit ostașilor oaspeți și tuturor celor ce au luat parte la adunarea cuviosilor de aci. T. Drănean.